

Kære Nils Borring

Først vil jeg gerne fortælle lidt om mig selv. Jeg hedder Christina, er uddannet pædagog i 2006 og har arbejdet indenfor specialområdet både før, under og efter min uddannelse. Under mine ansættelser har jeg fungeret som TR og siddet i MED og sektor MED og har erhvervet mig kurser og en uddannelse som pædagogisk massør.

I 2019 flyttede jeg til Hammel i Favrskov kommune, hvor jeg før og stort set det meste af mit liv har været bosat i Ikast- Brande kommune. Da jeg tog springet og flyttede til Favrskov kommune, havde jeg ingen ide om den situation jeg står i nu og hvilken kamp jeg skulle igennem og hvilket stempel I som kommune ville give mig. Havde jeg kunne forudset det, havde jeg aldrig taget valget om at blive bosat i Favrskov kommune.

Nu begynder min historie:

I starten af 2020 fik jeg følelsen af at noget var galt og følte mig utilpas, jeg begyndte at være konstant træt også de dage hvor jeg havde fri eller havde ferie, havde hovedpine dagligt og det meste af dagen og kæmpede med svimmelhed.

Jeg opsøgte en læge, men mine blodprøver var fine udover at jeg var i D-vitamin mangel. Jeg kunne ikke mærke en forbedring og mine symptomer fortsatte og i maj besvimelede jeg ude på vores badeværelsesgulv og kontaktede lægen dagen efter. Jeg nævnte igen mine symptomer og fik igen taget blodprøver, nu var jeg i væskemangel. Min svimmelhed blev værre og jeg tog kontakt til en ørelæge og det viste sig at jeg havde løse øresten i højre og det var grunden til at jeg ikke kunne ligge på højre side, bukke mig ned, fik kvalme når jeg spiste og at jeg havde problemer med balancen og lignede en der gik beruset rundt. Fra maj til oktober var jeg igennem 10-11 behandlinger for at få ørestenene sat på plads. Problemet var blot at jeg kæmpede forsat med kvalme, hovedpine, mildere svimmelhed og træthed og blev ved med at tage kontakt til lægen og de blev ved med at tage blodprøver, blev henvist til en neurolog, fys, diverse undersøgelser og kiropraktor, som jeg forsat går ved. Men jeg blev ved at kæmpe med mine symptomer samtidig med at jeg passede mit arbejde som hjemmevejleder og blev ved med at opsøge lægen om at der var noget galt, men kom ikke rigtig videre. I oktober 2020 sagde min krop stop og kunne efterfølgende næsten ikke fungere i hverdagen eller være sammen med andre mennesker, heriblandt min familie og hvis jeg en gang imellem pressede mig selv til at tage til en fødselsdag, måtte jeg hele tiden gå til og fra selskabet, da lyde, for meget snak blev for meget.

Jeg valgte selv at opsøge en psykolog, da jeg tænkte om jeg måske kunne have stress. Samtalerne foregik over telefonen, da jeg ikke kunne gå ud af døren uden at gå i panik. Psykologen hørte min historie langt tilbage og sagde at min krop havde været i alarmberedskab i alt for mange år, både fordi jeg havde været igennem 3 uventede dødsfald i min familie, havde jobs hvor der var der var et dårligt arbejdsmiljø og alt for meget pres grundet besparelser og vi skulle løbe hurtigere osv.

I december udløste længere varende stress angstanfald og psykologen henviste mig til en psykiater og jeg fik en hurtig tid og vi gennemgik alle mine fysiske og psykiske symptomer og psykiater havde en lille formodning om at jeg havde haft en lille blodprop eller blødning i hjernen, da man havde fundet arvæv i venstre side af hjernen ved en MR-scanning og psykiater undrede sig over hvorfor lægen ikke havde reagerede ved konstant træthed, hovedpine og svimmelhed.

Stille og roligt begyndte jeg at få meget voldsom kvalme, følelstyreelse i venstre side af armen, maveproblemer, ondt i ryggen, lyd følsom m.m.

I januar 2021 fik jeg så opkaldet, at min arbejdsplads blev nødt til at opsig mig grundet 120 dagsreglen. Jeg følte jeg røg længere og længere ned i det sorte hul som jeg i forvejen var i og at have det på den måde jeg havde det ikke var et værdigt liv.

I marts tog min kæreste med mig til læge og sagde at nu måtte de snart reagere og lægen besluttede nu at give mig sertralin først 50 mg og så 100 mg, da de skemaer jeg havde udfyldt viste at jeg havde angst og en depression. Hjælpen fik jeg så 1 år efter jeg første gang opsøgte lægen og bad om hjælp.

Nu skulle jeg så til at starte et liv på medicin for at kunne komme igennem en hverdag og måske have følelsen af jeg kunne vende tilbage til en normal hverdag. Opstarten på medicin var et sandt helvede, men stille og roligt blev angstanfaldene mindre og havde fået fortalt at det ville tage tid inden der ville være den fulde effekt.

Efter min opsigelse, fik jeg tilknyttet en ny sagsbehandler fra Favrskov kommune og jeg bliver kontaktet løbende over telefonen for at kunne give en opdatering omkring mit helbred og jeg modtager løbende post i min e-Boks og at jeg har bla. Ret til et jobafklaringsforløb, så jeg kan starte stille og roligt ud på jobmarkedet igen, så krop og hjerne kunne følge med stille og roligt som min læge også anbefalede mig. Jeg udfyldte mit CV og min situation på job net som aftalt. I maj ringer sagsbehandler og spørger hvordan jeg har det efter jeg var opstartet på medicin. Jeg fortæller at jeg har det fint, når jeg går herhjemme, da jeg kan holde pauser, gøre ting i mit eget tempo og der er ikke et pres eller krav jeg skal forholde mig til.

Der falder dommen så og sagsbehandler siger at når jeg har det fint derhjemme, så ophører mine sygedagpenge og at jeg fra dag til dag skal gå ud og finde mig et 37 timers job. Jeg følte at det var en meget tynd vurdering og begrundelse på baggrund af ordet fint over en telefonsamtale. Jeg ved ikke engang hvordan sagsbehandleren ser ud, da jeg ikke en eneste gang er blevet indkaldt til et møde ansigt til ansigt.

Både 2 psykologer, psykiater, egen lægen og hvis man læser på pjecen fra arbejdsmedicinsk klinik, så siger alle at man skal stille og roligt skal trappe op i tid på arbejdsmarked igen hvis man har været langt nede med stress for ikke at ryge tilbage, da kroppen ville reagere voldsomt i starten og min egen læge har også sagt at det på ingen måde vil være realistisk at jeg fra den ene dag ville kunne tage et 37 timers job. Men sagsbehandleren holder fast og siger at det ikke er en lægelig vurdering om jeg er rask. Stress, angst og depression hørte ikke ind under kommunes kasser som sygdom. Alene det at jeg skulle ind i en kasse for at få hjælp kom bag på mig og gjorde mig ked af det. Beklager jeg blot er et menneske og ikke et stykke legetøj, som kan puttes i de rigtige kasser.

Jeg kontaktede min fagforening, som var meget undrende over sagsbehandlerens behandling af sagen og hvordan en sagsbehandler kunne raskmelde mig uden at indhente dokumentation fra mine behandlinger indtil de hørte at jeg boede i Favrskov kommune.

Vi lavede 2 partshøringer, med symptomer og hvad lægen havde sagt, men Favrskov kommune holdt fast i deres beslutning og sagen endte i ankestyrelsen, som desværre holdte med kommune uden at indhente papirer fra læge, psykolog eller psykiater, men på baggrund af ordet fint når jeg gik derhjemme så var jeg raskmeldt. ***Men har alle der går derhjemme det ikke fint, syg eller ej?***

Så kampen for at komme op af det sorte hul og følelsen af at kommunen ikke vurderede at jeg var et menneske der var værd at hjælpe på den rigtige måde, gjorde at jeg begyndte at gå grædende i seng, fik flere anfald og blev igen sat op i medicin og at lyset for at komme tilbage til det normale liv var længere og længere væk, et liv hvor jeg før var aktiv, kunne være sammen med en masse mennesker, rejse, have det sjovt og bare leve livet uden bekymringer. I dag kan jeg gøre lidt hvis kroppen tillader det og have et hoved der er fyldt med bekymringer.

Siden juni stoppede Favrskov kommune med mine sygedagpenge og jeg har snart i ½ år levet af min opsparing, som jeg har tjent ved at arbejde og arbejde frem til da jeg blev sygemeldt, da jeg altid har været en stabil medarbejder, næsten ingen sygedage og har aldrig stået i dette system før og den ene gang jeg har bedt om hjælp ved kommunen, ja så er det ingen hjælp at hente og følelsen af at jeg ikke er noget værd i Favrskov kommunes optik. Jeg har selv taget kontakt og betalt mine behandlinger, da I som kommune ikke tilbød nogen form for hjælp eller vejledning. Om det er mangel på kendskab til

stress, angst og depression eller om det omhandler økonomi, det ved jeg ikke. Men at sparke til et menneske der i forvejen ligger ned, det er lykket for Jer, ikke engang at guide mig til hvad der ellers var af muligheder har været muligt. Alle ved, at jo længere tid der går, jo sværere bliver det at komme i gang igen. Jeg er nu i en virksomhedspraktik uden ydelse og jeg rettede selv henvendelse til Jer som kommune, jeg var måske lidt værd hvis jeg ville arbejde gratis, men igen hvorfor havde sagsbehandler ikke sagt at dette var en mulighed, frem for bare at overlade mig til ingenting. Tør jeg så i bund og grund at søge et job i Favrskov kommune, da dag jeg føler mig klar, når jeg har denne oplevelse i bagagen? Jobs har I nok af og hvorfor har I så det, flygter folk, dårligt ry som kommune, tja jeg ved det ikke?

Jeg har fravalgt at få dagpenge, da jeg har valgt at lytte til min læge frem for en sagsbehandler der sagde at jeg bare skulle finde mig et 37 timers job og jeg kunne jo bare sygemelde mig igen, hvis jeg ikke kunne holde til det. En ting er sikkert, jeg ønsker ikke at vende tilbage til det sorte hul, så hvorfor vil I som kommune ikke hjælpe og gøre tingene ordentlig og lytte til fagpersoner som har kendskab til stress, angst og depression?

Når folk spørger ind til mig og hvordan jeg har det, så fortæller jeg min historie og om hvordan det er at bo i Favrskov kommune og hvis man ikke passer ind i Jeres kasser, så er der ikke hjælp at hente. Min Familie og omgangskreds som ikke bor i Favrskov kommune har svært ved at tro hvad I som kommune ønsker at kunne opnå med den behandling jeg har fået. I mit tidligere arbejde som TR har jeg ikke støt på denne behandling. Når jeg så snakker med folk som bor i Favrskov kommune, så kommer det ikke bag på dem og at Favrskov kommune desværre har det ry, at alt skal være sort eller hvidt og jeg har mødt flere der har været igennem det samme som mig. Det bedste råd jeg har fået er at lyve hvis en sagsbehandler ringer, gør mig dårlige end jeg er. Beklager Favrskov kommune, sådan et menneske er jeg desværre ikke, har altid troet på at man kommer længst med sandheden og jeg troede desværre også det jeg læste på Kommunes hjemmeside, at I hjalp folk tilbage på arbejdsmarkedet. Jeres handling viser desværre det modsatte.

Flere har opfordret mig til at lave et skriv til avisen og tage kontakt til tv Østjylland, da jeg ikke er den eneste der kæmper mod Favrskov kommune og for at kunne hjælpe andre inden de selv kommer ud i sådan en situation, som jeg inderligt ikke ønsker for nogen mennesker. Jeg er et menneske der er ramt, tager medicin for at komme igennem en hverdag og de udfordringer og bivirkninger der hører til. Jeg har nu overbevist mig selv om at jeg er noget værd.

Tak fordi du ville læse min historie

Mit sidste spørgsmål til dig som borgmester er:

Hvorfor ikke gøre Favrskov kommune til et attraktivt sted at bo og arbejde i. Kæmp for at blive en kommune der lytter på mennesket frem for at fokusere på hvilke kasser de hører hjemme i?

Ser frem til at høre fra dig og vil også gerne stille op til en personlig samtale

Med venlig hilsen

Mennesket som ikke passede ind i kommunens kasser og brugte ordet fint

Christina B Nielsen